

Barcelona

Autor: Pere Riera
Direcció: Pere Riera

Barcelona

Ramon Oliver (Què Fem?)
17/05/2013

“ Destinat a convertir-se en allò que se'n diu un clàssic instantani ” Ho tenia clar quan vaig llegir el text de Pere Riera. I ho he tingut encara més clar ara, després de veure el magnífic muntatge que el mateix Riera ha dirigit a partir d'aquest text, en companyia de vuit intèrprets en estat de gràcia: acaba de néixer una obra mestra del teatre català contemporani. Sergi Belbel no podia acomiadar-se millor del TNC que ha dirigit al llarg dels darrers anys que tancant aquesta etapa presentant un espectacle que sembla destinat a convertir-se en allò que se'n diu un clàssic instantani.

Ja ho ho dèiem en el moment de presentar l'obra: Riera ha volgut fer-nos sentir ben de prop tot el terror dels bombardejos que van arrasar salvatgement Barcelona aquell nefast mes de març del 1938. Però alhora també ha volgut fer-nos sentir la febre de viure que encara acumulen dins seu uns personatges que no han volgut renunciar a continuar cantant, a voler continuar ballant i a posar-se un vestit de nit, perquè avui toca, i ni l'espant que cau del cel ens pot obligar a renunciar-hi.

Com diu la Victòria, la noia jove d'aquesta història, **"com més s'allarga aquest disbarat, més ganes tinc de viure"**. I aquestes ganes de viure, de cantar i de ballar fan que en certs moments t'imaginis que pel saló de la mansió burgesa on té lloc l'acció de l'obra hi puguin aparèixer els fantasmes de Fred Astaire i Ginger Rogers, ballant el *Begin the Beguine* com si s'haguessin escapat d'un musical de l'RKO. I fan que, en certs moments, t'imaginis que, si no fos per l'horror en què estan ficats, aquests personatges podrien ser els protagonistes d'una comèdia de Cukor, lliurats a duels dialèctics en què cal comprovar qui diu la rèplica més enginyosa i, si cal, més maliciosa.

Riera fa que puguem passar com si res de la lleugeresa de Cole Porter al dramatisme patètic d'una *Santa Espina* cantada sota l'esclat de les bombes, sense que res grinyoli, fent-nos adonar que els dos moments formen part d'una mateixa complexa realitat, i que tan dramàticament seriós és l'un com l'altra. Tot i que l'autor es mou en un registre molt diferent del del britànic, a mi la festa d'aniversari d'aquesta família en ple estat de guerra m'ha portat a pensar en aquella altra memorable festa d'aniversari i de celebració de la fi d'una guerra amb què J. R. Priestley iniciava *Els temps i els Conway*: també aquí estem davant d'un món en què els somnis quedaran enderrocats, encara que la música d'un piano ens vulgui fer retornar el temps i la melodia del passat perdut. Rovira, d'altra banda, demostra ser un fantàstic constructor d'allò que els anglosaxons denominen set pieces: escenes rutilants estructurades amb tanta energia pròpia que estan destinades a deixar una marca intensa en la memòria. Serveixi com a exemple modèlic del que us dic l'escena en què la *Fedra* de Racine agafa un humorístic protagonisme sense perdre el seu tarannà tràgic.

O, naturalment, l'últim tango a Barcelona que es marquen unes sublimes Emma Vilarasau i Míriam Iscla, vestides (per continuar amb Bertolucci) una mica com si fossin les seductores tanguistes que

protagonitzaven una inoblidable escena d'El conformista. Què deu tenir, aquesta commovedora obra de Riera, que t'omple el cap d'imatges i referències i alhora et sembla tan personal i inconfusible?